

ת"ד 915/09 - מדינת ישראל נגד ולרייך איסקוב

בית משפט השלום לערבותה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 915/09 מדינת ישראל נ' איסקוב
תיק חיזוני: 268873/2019

בפני כבוד השופטת צפורה משה
: מאישימה
מדינת ישראל נגד
ולרייך איסקוב על ידי עו"ד אנייקן מטעם הסניגוריה
נאשם הציבורית.

החלטה

בפני בקשה ההגנה ולפייה מתבקש בית המשפט להורות במסגרת "משפט זוטא" על פסילת הودעת הנאשם, ביום 24/6/19 שעה 10:06 אשר נגבהה ממנו על ידי החוקר, הבודח בתיק, מר אליהו סאייג (להלן: "החוקר") ואשר יש בה לכוארה ממשום הודהה הנאשם באחריותו לתאונת נשוא כתוב האישום.

ההודהה כוללת גם טופס הודהה על זכויות חדש - סומנה **נ/2**.

כמו כן, להודהה צורף גם **תשريع (סקיצה)** אשר כביכול נרשם בידי הנאשם - סומן **ת/1**.

(ההודהה והתשريع (סקיצה) ביחד יקראו להלן: "ההודהה").

(הקישורים שלו: "צ.מ.").

לטענת ההגנה, החוקר הפר, הן את **זכות הנאשם להיעוצות בעורר דין** והן את החובות הקבועות בחוק סדר דין הפלילי (**חקירת שחודים**), התשס"ב - 2002 הקבועות את האופן בו תנהל חקירת חדש (להלן: "חוק חקירת שחודים").

לטענת ההגנה שפט האם של הנאשם הינה רוסית.

ה הנאשם אינו שולט ברמה הנדרשת בשפה העברית בה נגבהה ותועדה החקירה בכתב.

ההודהה נגבהה ללא מתרגם בחקירה ולא תיעוד חוזתי או קולי כמתחייב בנסיבות תיק זה.

עמוד 1

בכך טוענת ההגנה נפגע למעשה רצונו החופשי של הנאשם במסירת ההודעה והוא אינה עומדת ב מבחני הקבילות הקבועים **בסעיף 12 לפקודת הראות** {נוסח חדש} (להלן: "סעיף 12 לפק' הראות") והמחיבים לענין עדות על "הודית נאשם", זאת לצד טענות נוספות ו מבחנים נוספים הנוגעים לפגיעה בזכות הנאשם להילך הוגן.

לאור האמור, מתקבש בית המשפט **לפסול את ההודעה מלהשתמש וראיה בתיק בבדיקה "**הודית נאשם**" ואשר עליה מבקשת המאשימה לבסס את כתוב האישום.**

מנגד טוענת המאשימה כי זכויות הנאשם לא הופרו, שכן המאשימה עמדה בנטול המוטל עליה.

לנายนם נתנה הזכות להיוועץ בעורך דין, כפי שהדברים אף כתובים ומופיעים על גבי ההודעה.

באשר לטעוד החקירה לא היה לכך מקום לאור הבירור שערק החוקר עם הנאשם, דברי הנאשם, כמו גם התרומות החוקר כי הנאשם שולט בשפה העברית.

זאת ועוד, גם אם החקירה לא תועדה בתיעוד חזותי או קולי, אין בכך כדי להביא לפסילת ההודעה מלאות "הודית נאשם", זאת גם בהתבסס על פסיקה תומכת.

הנายนם מסר עובדות אשר לא היו יכולות להיות בידיעתו של החוקר וגם מכאן ניתן ללמוד כי אילו דבריו של הנאשם עצמו.

אין מדובר בפגיעה קיצונית בזכויות הנאשם או אמצעי פסול כלשהו שהופעל עליו ומשכך לא ניתן לפסול את ההודעה לא **לפי סעיף 12 לפק' הראות** ולא **לפי "כלל הפסילה הפסיכית"** כפי שנקבע ב"**הלכת ישכרוב**".

מן הטייעוני הצדדים בהרחבה, בפרוטוקולים מיום 20/7/20, 27/9/2022 וכן לסייע המאשימה בכתב מיום 12/8/20.

אין חולק על פי החומר שהונח בפניי כי:

שפת האם של הנאשם אינה רוסית ולא עברית וכי הנאשם אינו שולט בשפה העברית באופן מלא.

לא נכון מתורמן לשפה הרוסית בזמן החקירה.

גבית ההודעה לא תועדה לא בתיעוד חזותי ולא בתיעוד קולי ונายนם לא היה מיוצג על ידי עורך דין במהלך החקירה.

בהודעה נרשם, כי הודיע לנายนם על זכותו להיוועץ בעורך דין.

בהודעה נרשם כי ההודעה הוקראה לנายนם וכי הנאשם לא אשר כי קרא אותה בעצמו.

הנאשם חתום על נ/2 ו-ת/1.

חלק מהרשום בתשריט ת/1 נרשם על ידי החוקר עצמו בהיעדר תיעוד.

כתב האישום:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום שעוניינו גרים תאונת דרכים אשר תוכואותיה חבלות של ממש.

על פי עובדות כתב האישום, הנאשם נהג ביום 19/6/2016 בסביבות השעה 00:16 במוניית תוצרת טיוויטה, מס' רישוי 6285726 בהרצליה, ברחוב קרן היסוד בנחל הימני מtower שניים, מכיוון מערב למזרחה והתקרב לבית מס' 9.

רחוב קרן היסוד הינו רחוב דו סטרוי המופרד על ידי קו הפרדה רצוף.

אותה עת נהג חגי פרנק, אופנווע תוצרת הוונדה מס' 58254901 ברחוב קרן היסוד בעקבות ובכוון נסיעת הנאשם בנחל הימני.

הנאשם נהג בקלות ראש, בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרכו, סטה ימינה, עלה עם רכבו על המדרכה הימנית, סטה שמאלה, ירד מהמדרכה לכਬיש החל לבצע פניות פרסה תוך חציית קו הפרדה רצוף חסם דרכו של האופנווע שנסע מאחורי בנחל הימני, אילץ אותו לסתות שמאלה לעלות על המדרכה השמאלית ולהתנש בעז.

כתוצאה מהתאונת, נחבל רוכב האופנווע חבלות של ממש, שברים בצלעות שמאל 8-6 ושבר באף, כמו כן ניזוקו האופנווע והעוז.

כתב האישום מיחס לנאים עבירות של **נהיגה בקלות ראש, חציית שטח הפרדה, התנהגות הגורמת נזק ביחידם גרם חבלה של ממש**, הכול כמפורט בכתב האישום.

כפירת הנאשם:

ביום 20/6/2016 כפר הנאשם במiosis לו בכתב האישום, בתוצאות התאונת תוך שנטען על ידי ההגנה כי אין בחומר הרפואי רלוונטיות לנטען בכתב האישום.

יחד עם זאת, הנאשם הודה בנחל בו נסע רוכב האופנווע כמצוין בכתב האישום.

יודגש, כי עוד בפתח ישיבת ההקראה הודיעה הגנה כי בכוונתה לנහ"ל **"משפט זוטא"** והתיק נקבע לשםיעת הוכחות. המאשימה הודיעה כי לאור טענת הגנה, היא מבקשת תחילת העיד את החוקר, **עת/1** גובה ההודעה כאמור לעיל.

בדין הראשון שהתקיים בתיק ביום 20/1/16, עת הנאשם לא היה מיוצג, התיציב הנאשם לדין עם מלאוה, סוכן הביטוח שלו, **מר שלומי פרוי**, כאמור בפרוטוקול.

המלאוה ביקש בשם הנאשם כי ימונה לו מתרגם לשפה הרוסית כאשר לדבריו הנאשם אינו שולט בשפה העברית.

עוד ביקש כי לאור מצבו הכלכלי ימונה לו סניגור מטעם הסנגוריה הציבורית.

בהתחלת אותו יום, הורתתי על מינוי סניגור מהסנגוריה הציבורית לנאם וכן על זימון מתרגם לשפה הרוסית.

בכל הדיונים שהתקיימו מאז נכח מתרגם/ית לשפה הרוסית.

ביום 20/7/2017 התקיימה ישיבת ההוכחות הראשונה, במסגרתה בקשה המאשימה להגיש את הودעתה הנאשם.

ההגנה התנגדה, **מפנה לטיעוני ההגנה החל מעמ' 5 ש' 10 לפרוטוקול ואילך**.

לטענת הגנה, על אף שעלה גבי הودעתה מצוין כביכול כי הנאשם רשאי להיעזר בעורך דין, למעשה לא הוסבירה הנאשם **"זכות הייעוץ"** והנאם גם לא הבין אותה.

אילו היה הנאשם מבין את זכותו להיעזר בעורך דין היה מבקש לעשות כן.

ה הנאשם דובר עברית בסיסית ביותר, לא קורא לא כותב, אף אחד לא הסביר לו כי יש אפשרות שהחקירה תתרגם על ידי מתרגם מוסמן וכי על פי **חוק חקירת חשודים** החקירה צריכה להתנהל בשפט החשוד ועל פי התנאים בחוק.

זאת ועוד, הנאשם הודה בחלק מהדברים ומאחר והנאם לא הבין את ההליך, לא ניתן לומר כי הודעתה אשר הינה בבחינת "הודית נאם" נמסרה חופשית ומרצון.

סעיף 2 לחוק חקירת חשודים קובע כי חקירת חשוד מתנהל בשפט החשוד, או בשפה שה הנאשם מבין ודובר אותה.

זאת ועוד, **על פי סעיף 8 (3) לחוק**, מקום שהוא לשוטר יסוד להניח כי החשוד אינו ידוע קרא וכותב או שהוא אדם עם מוגבלות, דבר המקשה עליו לאשר את נוכנות החקירה, החקירה בכתב תלוועד בתיעוד חזותי או תיעוד קול.

במקרה דין לא קיימו ההוראות המחייבות על פי **חוק חקירת חשודים**, וגם משום כך לא ניתן לומר כי **"ההודיה"** ניתנה

חופשית ומרצון.

ב"כ הנאשם הפנה לרע"פ 100049/08 בעניין רatab אבו עזה סומן נ/1 בדבר הכללים החלים לעניין זכות ההיוועצות ולפיהם בין היתר עולה כי שנקבע על ידי שופט בית המשפט העליון, כב' השופט דנציגר, כי אין די באמירה בלבד כי הנאשם זכות להיוועץ בעורך דין, אלא על החוקר מוטלת החובה להבהיר ול證明 מפורשת כי הנאשם יותר על זכות זו, טרם הוא בוחר להמשיך בחקירה הנאשם.

בשילובן של הפרת זכות ההיוועצות, כמו גם הוראות "חוק חקירת חסודים", לא ניתן לומר כי "הודית הנאשם" ניתנת חופשית ומרצון ובית המשפט מתבקש להורות על פסילתה ומכאן שלא ניתן לבסס עליה הרשעה.

לטענת הנאשם, יש לדוחות את טענות ההגנה מהኒומוקים המפורטים להלן:

באשר להפרת זכות ההיוועצות בעו"ד, הפניה לעמ' 1 בחקירה "טופס ההודעה על זכויות החשוד", עליו חתום הנאשם בו נרשם במפורש כי זכומו להיוועץ בעו"ד טרם החקירה לרבות עו"ד ציבורי בכפוף למגבליות החוק, כמו גם להודעת הנאשם תחת זהירותה שם צוין במפורש לאחר פירוט החשודות כי הינו רשאי להיוועץ בעו"ד.

באשר להפרת חוק חקירת חסודים, הפניה לעמ' 1 לחקירה החל מש' 1 ואילך שם עוד בפתח החקירה שאל החוקר את הנאשם, האם הוא מבין וקורא עברית? ולתשובה הנאשם בעמ' 2 ש' 2: "אני מבין וקורא קצת" כמו גם לשאלת החוקר בהמשך האם הוא מבין את החשודות? ולתשובה הנאשם בש' 4: "כן הבנתי את זה".

החוקר הוסיף ושאל את הנאשם, האם הוא מעוניין לספר את גרסתו? וזה האחרון השיב לו בחיוב ובלשון הנאשם: "כן כן בטח". ראה: ש' 6 בעמ' 2 להודעה.

המואשימה הפניה לש' 15 ואילך להודעת הנאשם, שם מסר את גרסתו המלאה ולבסוף בסוף ההודעה לאחר שנסאל על ידי החוקר האם יש לו מה להוסיף **הודה כי טעה:**

"אני ידעת שטעות שלי אין לי מה להוסיף" מפנה לעמ' 3 ש' 44-45.

ב"כ הנאשם השיב וטען כי למקרא תוכן ההודעה, ולאחר ששותח עם הנאשם אשר מסר לו כי חתום על ההודעה מאחר ונתנו לו לחתום, מתבקש מסקנה ברורה ולפיה הבוחן הוא זה שכותב את ההודעה.

גם אם ההודעה הוקראה לו, הנאשם לא הבין את תוכנה מאחר והבנתו את העברית הינה בסיסית ואין בכך די כדי לבסס הרשעה על סמך אותה "הודה".

ההחלטה לקיימם "משפט זוטא":

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, וטרם מתן החלטה האם יש מקום לקיים "**משפט זוטא**" מצאתि לנכון להפנות לנאים מספר שאלות, על מנת שניתן יהיה להתרשם באופן ישר באשר לרמת שליטתו בשפה העברית, אם בכלל.

הנאשם מסר כי הינו מתגורר בארץ מעתה 1994, לא היה באולפן, עבד 22 שנה כמתודלק בתחנת דלק. נוהג עם GPS ו עבר מבחן תיאוריה ברוסית. ידוע>About, אך אינו כותב עברית.

היה בלחץ בחקירה ויכול להיות שהבין חצי ואף פחות מכך.

לא ידוע שיש באפשרותו להתייעץ עם עורך דין וכי אילו ידע זאת היה משתמש בכך, זאת לצד דבריו כי החוקר הוא זה שדבר בחקירה, שאל אותו ומה שהבין אמר לו.

הנאשם נתקש להסביר מה ממשמעות של מספר מילים אשר הופיעו בהודעה וכן נתקש להקריא חלק ממנו.

מפנה לעמ' 7 לפרוטוקול החל מש' 23 ואילך.

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, דברי הנאשם, כמו גם עיון בהודעה עצמה וטופס ההודעה על זכויות החשוב המצויר לה, התעורר **בלבבי ספק האם אכן הנאשם הבין את ההליך המתנהל בעניינו ותוקן ההודעה, אשר כביכול הוקראה לו והוא חתום עליה.**

התרשמתי כי הנאשם מתקשה מאוד בקריאת ההודעה וועל פניו נראה היה, כי הנאשם לא הבין מה פשר המילים "**זכות הייעוץ**".

마חר וה�性ה מבקשת לראות בהודעתה הנאשם "**הודיה**" במיחס לו בכתב האישום, הרי שלא היה מנוס מבירור הנטיות בהן נגבהה ההודעה וזאת על מנת שניתן יהיה לקבוע בוודאות כי הודעת הנאשם ככל שמדובר בה"**הודיה**" ניתנה חופשית ומרצון מתוך עלי פי **סעיף 12 לפקודת הראיות**.

לאור האמור לעיל סברתי כי יש מקום לקיים "**משפט זוטא**".

מפנה להחלטתי בפרוטוקול עמ' 8 ש' 18-13.

"משפט הזוטא":

בתיק הונחה בפניי הودעה אחת אשר נגבהה על ידי החוקר **נ/2** הכוללת טופס ההודעה על זכויות החשוב וחקירת הנאשם (4 עמ') והנספח לה **תשريع** (סקיצה) התמונה אשר ברובו נערך ונרשם על ידי הנאשם ובחלקו על ידי החוקר **ת/1**.

אין חולק כי ההודעה הינה מיום 24/6/20 בעוד שההתאונת אירעה ביום 20/6/20.

כאמור ההודעה תועדה בעברית ולא נכח מתרגם לשפה הרוסית.

חתימות הנאשם הן אלה שמויפותות בהודעה.

על פניו ההודעה הוקראה לנאשם ואין אישור ולפיו קרא אותה בעצמו.

מטעם המאשימה העיד החוקר גובה ההודעה נ/2.

מפנה לעמ' 8 לפרטוקול מיום 20/7/2021 החל מש' 23 ועד עמ' 13 ש' 20.

העד מסר כי הוא זה שערך את ההודעה וכי הגרסה בשורות 25-16 להודעה הינם דבריו של הנאשם.

עוד אישר, כי החתמים את הנאשם על טופס זכויות חשוד טרם חקירה.

באשר לזכות הייעוץ - מסר החוקר, כי לרוב הוא נהוג לגבות את ההודעה בזירת התאונת, אך כיוון שבמקרה זה הנאשם ביקש להיעוץ עם עורך דין, לא גבה ממנו את ההודעה בזירת התאונת ביום 21/6/20 אלא בתחנת המשטרה ביום 24/6/20.

לשאלת בית המשפט, האם יש לו תיעוד על כך? השיב כי התקיק אינו מונח בפנוי.

לאחר שניתנה לו האפשרות לעיין בתיק החקירה אישר כי אין תיעוד ולשאלת בית המשפט כיצד הוא זכר לומר זאת, השיב כי זו שיטת העבודה שלו.

מפנה לעמ' 9 ש' 14-5.

באשר לשפט החקירה - מסר לשאלת בית המשפט, כי בתילה הוא משוחח עם הנחקר, מתרשם ממנו אם הוא יכול להבין את שפטו, האם הוא מבין וקורא עברית ואם הוא סבור שיש בעיה הוא מזמן מתרגם.

בתיק זה התרשםתו הייתה כי הנאשם יכול להבין וلتקשר ברמה שהוא יכול לגבות ממנו את העדות וזה הספיק מבחינת חוק חקירות חשודים.

כאשר בית משפט מבהיר לחוקר, כי על פי חוק חקירת חשודים, יש לבחון כי הנחקר גם כותב עברית ואין די בשאלת שהוצגה לנחקר, השיב כי זה מה ששאל, וכי לא חשוב שיש צורך במתרגם וכי לא תיעד את החקירה בתיעוד חזותי או קולי בכתב בלבד.

כאשר נשאל בחקירה נגדית על ידי ב"כ הנאשם, האם הוא יכול לאשר כי הקריאה לנאשם את נ/2 מסר החוקר תשובה בה פירט את אופן עבודתו במקום לתן תשובה קצרה ו פשוטה תוך שהוא מבקש להציג כי הקריאה לנאשם את החשדות וכי ציין בטופס את זכותו להיוועץ בעו"ד.

מפנה לעמ' 10 ש' 12-2.

כאשר נתבקש על ידי בית המשפט לחזק את תשובתו, זאת לאור שאלת הסניגור אישר כי הוא אינו מקרי לנאשם את הדברים מילה במילה אלא מסביר לו על מה הוא חותם.

מפנה לעמ' 10 ש' 15-23.

כאשר נשאל כיצד ידיא שהנאשם הבין את זכויותיו, השיב כי הזכות המרכזית שלו הינה זכות ההיוועצות תוך שהוא מפנה להודעה נ/2 וכי שאל אותו מספר פעמים כמו למשל, האם הבין את החשדות? האם מעוניין לספר את גרסתו? והנאשם ענה לו בחוב.

החוקר הבahir כי הוא נהוג לעצור את החקירה ולזוזה שהנחקר מבין.

מפנה לעמ' 10 ש' 25 ואילך.

לשאלת ב"כ הנאשם האם יש דברים שאולי לא תועדו בחקירה אישר החוקר בಗילוי לב כי יש דברים שלא נרשומים. **מפנה לעמ' 11 ש' 2-1.**

כאשר נשאל מדוע לא שאל את הנאשם האם הבין את זכותו להיוועץ בעו"ד, כשם ששאל אותו האם הבין את החשדות? השיב, כי יכול להיות שזו טעות שלו.

מפנה לעמ' 11 ש' 11-3.

לשאלת ב"כ הנאשם האם יש קושי אמיתי לזמן מתרגם השיב בשילחה.

החוקר לא יכול היה לאשר באופן ודאי כי הנאשם לא קרא את החקירה, אך אישר, כי אכן אין תיעוד שהחקירה הוקראה לנאשם.

יתכן והוא בעצמו עשה זאת, וכאשר הוא נתקל בקושי הוא מקרי לחשוד את כל החקירה מהתחלת ועד הסוף.

"ש. מישחו הקריאה לך (צ"ל : "לו") את החקירה ?

ת. אין תיעוד של זה. יכול להיות שאני בעצמי. אם אני נתקל בקושי אני מקרי לחשוד את כל החקירה מהתחלת ועד

מפנה לעמ' 11 ש' 20-12 .

כאשר נשאל על ידי בית המשפט כיצד הוא מסביר את עדותו לאור האמור בהודעה ולפיו ההודעה הוקראת לנאשם? השיב, כי יכול להיות שהקריאה את ההודעה לנאשם וכי כאשר הוא שואל שאלה הוא גם מקליד. החשוד עונה מולו. הוא רושם ומקראי בקול מה שהוא מקליד.

כאשר נשאל האם הוא יכול לאשר כי מה שכותב בהודעה זו אילו הם דבריו של הנאשם מילה או שמדובר בתיעוד נוכח לקריאה שלו השיב, כי זו גרסת הנאשם ואילו מילוטיו של הנאשם.

כאשר ב"כ הנאשם הטיח בחוקר כי ישב עם הנאשם במשרד וכי מילוטים רבים מהחקירה הנאשם לא יודע מה זה, שב החוקר על תשובתו כי אילו מילוטיו של הנאשם.

מפנה לעמ' 11 ש' 24 ועד עמ' 12 ש' 3 .

לשאלת בית המשפט מדוע לא הזמין מתרגם לשפה הרוסית או תיעד את החקירה לאור תשובת הנאשם **בנ/2** כי הינו מבין את השפה העברית וקורא קצת? השיב :

"אני מבין. על פניו התרשמי ששווה מבין וקורא ואני יכול לנוהל איתנו דו שיח"

מפה לעמ' 12 ש' 8-6.

כאשר נשאל האם בירר מה זה "**קורא קצת**" ? האם עשה לו מבחן קריאת? שהרי בסופה של החקירה הוא צריך לקרוא את ההודעה ולהבין השיב :

"**אילו הדברים שלו. שישבתי מולו התרשמי שהוא קורא ומבין**"

מפנה לעמ' 12 ש' 11-9 .

כאשר נשאל מדוע מצא לנכון בכלל לשאול את הנחקר האם הוא מבין וקורא עברית? והאם הוא שואל כל נחקר את השאלה הזאת? השיב:

"לא. אני רוצה לבדוק מولמי מי אני יושב."

מפנה לעמ' 12 ש' 18-14 .

כאשר נשאל מחד האם עלה בו ספק באשר להבנת הנאשם? אישר בחיווב:

"עליה בי ספק. אני מדבר עם האדם שি�שב מולוי".

מайдך, כאשר נשאל האם השתכנע שהנאשם מבין כל מילה בחקירה? השיב:
"אני משוכנע שהוא הבין הכול", לרבות זכות היועצות עם סניגוריה ציבורית.

مفנה לעמ' 12 החל מש' 19-27.

כאשר נשאל מי הוסיף את **התשريع ת/1** אישר החוקר כי הוא זה שהגיש לנאשם דף ובקש כי יציר את התרחשות התרונה.

עוד מסר כי בקש מהנאשם כי יערוך מקרה בצד ימין למעלה וכי הנאשם רשם זאת בכתב ידו לפי הדברים שאמר.

مفנה לעמ' 12 ש' 29 ועד עמ' 13 ש' 8.

לשאלת בית משפט בשלב מאוחר יותר מי רשם את הדברים? השיב "חשבתי שיש קו מקוווקוו"? אישר כי זה כתב ידו שלו.

כאשר נתקבקש להבהיר מדוע לא ציין זאת מלכתחילה? השיב כי אינו יודע למה והוסיף פרטים נוספים אשר אין להם כל תיעוד בתשريع ת/1.

مفנה לעמ' 13 ש' 10-17.

כאשר נשאל מה רשום מול הספרה 3 ? השיב כי אינו יודע וכי ניתן לשאול את החשוב.

مفנה לעמ' 13 ש' 20-19.

גרסת הנאשם:

ההגנה לא בקשה להעיד את הנאשם מטעמה והסתפקה על פניו בשאלות שהציג לו בית המשפט.

המאמינה גם היא לא בקשה לעמת את הנאשם.

בעניין זה אין לי אלא להתרשם מתשובותיו לשאלות בית המשפט וכותב ידו בעברית בתשريع ת/1.

דין והכרעה:

ניתן להניח כי אילו הייתה החוקירה נערכת בנסיבות מתרוגמן או מתועדת בティיעוד חזותי או קולי, כמתחייב על פי החוק, וכלל הפחות כפי שראוי נכון והוגן היה לעשות בתיק זה, גם אלמלא קימן של הדרישות המחייבות בחוק **חקירת חסודים** ומכל וחומר לאחר כניסה החוק לתוקף, היו בידי בית המשפט ولو הכללים המינימליים הנדרשים לבחינת טענות ההגנה. ואולם, בהיעדר תיעוד שכזה, אין בידי בית המשפט לפסק אלא על פי התרשומות ממה שמנוח בפניו לצד הוראות החוק והכללים המחייבים כפי שנקבעו גם בפסקה.

טענות ההגנה בדבר הפרת זכויות הנאשם בנסיבות תיק זה שלובות האחת ברעותה.

העובדת כי החוקירה או שלב אזהרת הנאשם לא תועד בティיעוד חזותי או קולי, זאת גם בהיעדר תרגום החוקירה לנאשם לשפה הרוסית או תיעודה בשפט החשוד פוגעת באפשרות בית המשפט להסיר את הספק הנטען בשאלת האם אכן הופרו זכויות הנאשם, מהו היקפה אם בכלל והאם מדובר בעצמה כזו אשר היה בה כדי לפגוע ברצונו החופשי של הנאשם.

ספק נוסף מתעורר לגבי השאלה מה היא אותה "**הודיה**" אם בכלל?

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, עדות החוקר ותשובה הנאשם לשאלות בית המשפט, כמו גם עין **בנ/2 ות/1** הגעתי למסקנה כי אכן נפלו פגמים חמורים באופן ניהול חקירת הנאשם ובבהרת זכויותיו.

מדובר בפגיעה אשר בהצטברותם מעוררים ספק בשאלת רצונו החופשי וכלל הפחות יש בהם פגיעה במשקלה של ההודעה זאת לצד פגעה בהליך ההוגן גם אם לא הופלו אמצעים קיצוניים.

סבירני כי העובדה שהנאשם לא יכול היה לאשר את נכונות ההודעה בשל מגבלת השפה וזאת בהיעדר מתרוגמן או תיעוד כמתחייב היא כשלעצמה מהוות פגעה ברצונו החופשי.

יחד עם זאת, אין בכך די שיש להמשיך ולבחון, האם מדובר בעצמה כזו המצדיקה פסילת ההודעה כולה? או פסילה יחסית? או שמדובר בשאלת של משקל בלבד.

על פי החומר המונח בפנוי בשלב זה של הדיון לא השתכנעתי מהኒומוקים שיפורטו להלן, כי אכן מדובר בפגיעה כה קיצונית וחריפה ברצונו החופשי של הנאשם המחייבת פסילת ההודעה מילשוש הودית נאשם כבר עתה.

משכך, אני קובעת כי בשלב זה **ההודעה נ/2 ות/1** יתקבלו כראיות בתיק.

החלטה סופית באשר לקבילותן ומשקלן, אם בכלל תינתן במסגרת ההחלטה, ולאחר שיאשמע יתר הראיות בתיק, זאת כמובן בשים לב לפגמים שנמצאו עד כה.

האם מדובר בהודיה לפי סעיף 12 לפקודת הראיות?

טרם הדיון בפסקילת ההודעה עולה שאלה מקדמית: האם אכן מדובר בהודעה אשר הינה בבחינת הودיה לפי סעיף 12 לפקודת הראיות?

סעיף 12 (א) לפקודת הראיות קובע:

"עדות על הودיות הנאשם כי עבר עבירה, תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הנسبות שבהן ניתנה ההודיה ובית המשפט ראה שההודיה ניתנה חופשית ומרצונן"

משמעותו בהודעה נ/2 והתרשים ת/1 אין אמרה מפורשת של הנאשם כי הינו מודה בעבירות המיויחסות לו, אלא תיאור של עובדות המתארות את התרחשויות התאונה, תוך שהנפטר מצין להגנתו כי חשב שיש "קו מקווקו" לפניו שמאלה זאת לאחר שהבחן גם ברכב אחר שיצא שמאללה.

מפנה לנ/2 עמ' 2 ש' 25-26.

במה שכך נשאל על ידי החוקר מדוע לא בצע פרסה במקום אחר השיב:

"אני לא סמתי לב בדיק לא הסתכלתי". (צ"ל צ.מ. : "שמוני" ש' 38-40).

בסוף ההודעה נسئل על ידי החוקר: "אתה מבין כי אילו הייתה בוחר לבצע את הפניה במקום אחר שבו מותר לבצע פניה פרסה הייתה מונע את התאונה ?" השיב: "כן נכון".

וכשהسئل בסוף החקירה האם יש לו מה להוסיף השיב: "אני ידעת שטויות שלי אין לי מה להוסיף" מפנה לש' 41-45.

יחד עם זאת, באשר לאחריותו לתאונה מסר הנאשם כי לא היה בין ובין רוכב האופנוע מגע וכי הוא לא מבין מודיע רוכב האופנוע לא נתן ברקע אלא לקח שמאלה ונכנס בעז.

מפנה לעמ' 2 לנ/2 ש' 21-2 קנ ש' 27-28.

מכאן לדעתי, עולה ספק באשר לשאלת האם אכן הנאשם מודה באחריותו לתאונה.

יחד עם זאת, אני מוצאת בהודעתו של הנאשם בשלב זה ככל ומדובר באמירות כפי שנמסרו מפי בבחינת דבריהם

הקשורים אותו לאירוע ואשר יש בהם כדי לסייע בהוכחת האשמה משום הودיה.

זאת לאור דברי החרטה של הנאשם (אשר יש לומר כבר עתה כי נמסר בתשובה לשאלת אם שנוסחה והוצאה לו על ידי החוקר במילוטיו של החוקר) ואשר לא ברור עד תום למה כוונו, כמו גם העובדה כי ההגנה עצמה טענה בעמ' 5 לפרוטוקול כי הנאשם הודה בחלק מהדברים והסביר שהסביר שאומץ בשיטת משפטינו למשמעותה של "הודיה" הכלול במסמךתה "כל עובדה המצביעת על אשמה או המובילת להוכחת אשמה" - ראה בספרו של כב' השופט י. קדמי "על הריאות", חלק ראשון, החל מ' 2 ואילך מהדורה משולבת ומעודכנת בהוצאת דיזנוון והPsiקה המאזכרת שם.

לא נעלמה מעניין הטחת ב"כ הנאשם בפני החוקר, כי יש עם הנאשם במשרדו וכי מילוי רבות מתוך החקירה אין ידועות כלל לנายนם, ואולם יש להדגיש כבר עתה כי הנאשם בחר שלא להעיד עדות ראשית מטעם ההגנה בעניין זה.

ברור, כי ככל יתברר לאחר שמייעת מכלול הריאות, כי הדברים או חלקם לא נאמרו כלל מפניו של הנאשם, או כי נאמרו בגרסה אחרת ינתן לכך משקל בהכרעת הדין.

מבחני הקבילות להודיות הנאשם:

השאלת העומדת לדין הינה האם בנסיבות תיק זה עמדה המאשימה בנוטל המוטל עליה על פי **סעיף 12 לפקודת הריאות והמחנכים הנוספים שנקבעו בפסקיקה** באופן וברמת הוודאות הנדרשת על מנת לקבוע כי אמרות הנאשם ב/**2 ובתקורת ח/1** נמסרו חופשיות ומרצון.

באשר להלכות המתיחסות לבחינת הוראות **סעיף 12 לפקודת הריאות** ראה בין היתר:

ע"פ 115/82 מועד י' מ"י, פ"ד לח(1) 197 9216/03 ע"פ אלרז נ' מדינת ישראל מיום 16/06.

על בית המשפט לבחון האם ניתן לומר כי לנחקר נשמרה יכולת הבחירה אם למסור "הודיה" אם לאו ובכך תושג ההגנה מפני פגיעה משמעותית ברצונו החופשי.

שתי מטרות עומדות בסיס **הסעיף**, האחת, מניעת שימוש באמצעות הבחירה פסולים על מנת לחוץ הodies מפני של נחקר בנגדו ורצונו והשנייה, מניעת קבלת הוודאות שמהימנו מוטלת בספק זאת מאוחר ולא ניתנו מרצון חופשי.

בעקבות הההלכה בפרשת יששכרוב ע"פ 5121/98 מיום 4/5/06 נוסף מסלול נוסף מחוץ להוראות **סעיף 12 לפקודת הריאות** לצורך בחינתה של קבילהה של הודיות חז של הנאשם, הנגזר **מדוקטרינת הפסילה הפסיכנית** ולפיו, לבית המשפט שיקול דעת לפסילת קבילהה של ראייה בפלילים, אם נכון כי הראייה הושגה שלא דין וקובלהה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להילך הוגן שלא בהתאם לגדריה של פסקת ההגבלה.

עמוד 13

ויצא מכך, כי הودאת נאשם עשויה להימצא קבילה על פי המבחנים הקבועים בסעיף 12 לפקודת הראות, אך להיפסל על פי דוקטרינת הפסילה הפסיכית.

פסילת ההודעה בשל הפרת זכות הייעוץ בעו"ד.

טרם תחילת חקירה וככלל יש לאפשר לחשוד זכות הייעוץ.

מדובר בזכות אשר הפכה לזכות יסוד בשיטתנו המועוגנת הן במסגרת חוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה - מעזרים) תשנ"ו - 1996 והן בפסיקה.

מדובר בזכות הנעוצה בזכות הנאשם להליך הוגן ולטעמי ניתן למצוא לה היום גם עיגון حقيقي בהוראת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי המאוחרת, בבדיקה טענת הגנה מן הצדק ביחס להגנות ההליך בכללותו ככל וזה לא מחייבת.

הנאשם לא היה עוצר ואין עוד חולק בשיטתנו כי זכות זו עומדת גם לחשוד שאינו עוצר.

יחד עם זאת, השאלה הנשאלת הינה מהו היקפה של אותה זכות ומהם התנאים הנדרשים לצורך הקביעה כי זכות זו אכן מולאה באופן מהותי וממשי או הופרה אשר יש בה כדי להביא לפסילתה של הودעה מושך "הודיה".

התשובה לשאלת נועצה בכללים שנקבעו משך השנים בפסקה תוך ישום על פי נסיבותיו המוחדות של כל מקרה ומקורה.

ומן הכלל אל הפרט בתיק שלפנינו:

בנסיבות תיק זה מן הראי היה כי החוקר יודא ביותר שאט כי הנאשם אכן הבין לאשרה את זכותו להיעוץ בעו"ד ויבירר מפי האם יותר על זכותו.

הדברים נאמרים במילוי לאור עדות החוקר עצמו (האם שלא היה באפשרותו למצוא לה כל תיעוד בתיק החקירה), אשר מסר כי החקירה לא נערכה בזירה אלא מספר ימים מאוחר יותר, זאת לאחר והנאשם לדברי החוקר ביקש להיעוץ בעורף דין.

דעות הינה כי כאשר מדובר בנאשם אשר ברור גם לחוקר עצמו, כי אינו שולט בשפה העברית באופן מלא ואשר לא קרא את ההודעה בעצמו, הרי שגם אם על פניו נרשם בהודעה כי הודיע לנאשם על זכותו להיעוץ בעורף דין לא ניתן לומר כי מתקימת אותה זכותה ברמה הנדרשת להליך פלילי אשר יש בה כדי להסיר את

הספק, כי אכן התקיים בעניינו של הנאשם הликוי חקירה תקין הוגן ורואי או כי הזכות ניתנה וקיים באופן מלא שלם וממשי.

החקירה לא תועדה בתיעוד חזותי או קולי ולא התרשםתי מעדותו של החוקר עצמו כי היה בידו לאשר זאת באופן חד משמעי.

לא ברור עד תום מעדותו מה הוקרא לנאשם ומה לא ומה הנאשם הבין.

צדקה ההגנה בטיעונה כי בנסיבות תיק זה היה על החוקר לוודא כי הנאשם ויתר על זכותו להיוועץ בעורך דין וכי משהדבר לא עשה הופרה הזכות.

מקום שהזכות להיוועצות נרשמה והודעה לנאשם, אך לא מתקיימת הוודאות כי הנחקר הבין אותה עד תום לא ניתן לומר כי הזכות קיימה במלואה.

לא נעלה מענייני העובדה כי הנאשם עובד כנהג מונית ונמצא בארץ 24 שנים וכי יש לו הבנה כלשהי בשפה העברית אך אין בכר ד".

חזקון לכך ראה בתשובה הנתבע לשאלת בית המשפט הם נאמר לו אם הוא רוצה להיוועץ בעו"ד: "**לו ידעת הייתי משתמש בזכות זו**".

תשובה הנתבע לא נסתירה על ידי המאשימה.

מפנה לעמ' 8 לפרטוקול מיום 20/7/27 ש' 5-4.

בעניין זה מפנה לפסק דין של **כב' השופט א.שם** בשבתו בבית המשפט העליון בע"פ **13/2868 בפרשת אלישע חייבטוב** מיום 18/8/2018 בהם אימץ את עמדתו של **כב' השו"ד נציגר ב' פרשׂת רatab' הנ"ל**.

לאחר בחינת מכלול הטעונים והראיות בפניי נקבע בשלב זה, כמו גם התרשומותי מדברי הנאשם ובاهיעדר תיעוד לחקירה התעורר בלבבי ספק האם אכן הנאשם הבין את זכותו להיוועץ בעורך דין והאם זכות זו ניתנה לו באופן ממשי ואמתי כמתחייב בנסיבות תיק זה.

מפנה לנוסחת האיזון אשר נקבעה על ידי הנשיאה דאז, כב' השו' בינייש בהלכת ישכרכוב:

"... מדובר בנוסחת איזון עקרונית השואפת להשגת פשרה ראוייה בין מכלול הזכויות והאינטרסים הרלוונטיים לשאלת קביעותן של ראיות שהושגו שלא כדין ובهم: חסיפת האמת העובדתית, הלוחמה בעברונות וכאן ההגנה על שלום הציבור

ועל זכויות נפגעי עבירה מחד גיסא: אל מול ההגנה על זכויות הנאשם ועל הגינות ההליך הפלילי וטוהריו מאידך גיסא.

נוסחת האיזון האמורה תIOSמ על פי שיקול דעתו של בית המשפט בהתחשב בנסיבותו של כל מקרה לגופו ובהתאם לאמותה המידה המונחות ... אמות מידה אלה נוגעת לאופיה וחומרתה של אי ה חוקיות שהייתה כרוכה בהשגת הראה: למידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראה שהושגה וכן שאלת הנזק מול התועלת החברתיים הכרוכים בפסילתה. הדוקטרינה האמורה תהא כללית ומושמת על כל סוג הראות, לרבות הודות נאים"

(פסקה 76 לפסק הדיון).

בהפעלת נוסחת האיזון בין האינטרסים המונחים, הן הציבורי מחד, בחירתה לחקר האמת ובהעמדת עברינים לדין ומайдך האינטראס בדבר שמירת זכויות הנאשם להליך הוגן, ועל פי החומר המונח בפני מצאתו לנכון לקבוע כי זכות הנאשם להיעוז בע"ד נפוגעה, וה גם שלא הייתה הפרה קיצונית ברמה כזו המביאה לפסילת "ההודיה" הרי שכןן לקבוע כי מדובר בפגיעה בזכות הנאשם להליך הוגן אשר יש בה כדי לפגוע או לכՐסם במשקלת של "ההודיה".

לא ניתן לקבוע כי לא ניתנה לנאשם כלל זכויות היעועצות אלא שהיקפה היה מצומצם ולא מספיק.

ואולם גם הייתה קובעת כי לא ניתנה לנאשם כלל הזכות להיעוז בע"ד אין הדבר מחייב בהכרח פסילתת של ההודעה.

מפנה בשנית לדברי הנשייה דاز כב' השו' בינייש בהלכת ישכרוב:

"... פגיעה שלא כדין בזכות השתיקה או בזכות היעועצות בעורך דין תוביל לפסילת קובלותה של הودאות נאשם במסגרת סעיף 12 הנ"ל רק כאשר יש באותה פגעה על פי אופיה ועוצמתה בנסיבות העניין כדי לפגוע באופן חמור בחופש הבחירה ובאוטונומיה הרצון של הנחקר במסירת הוודאות".

לא מצאתו בשלב זה להורות על פסילת ההודאה מנימוק זה לאחר הפעלת שני המבחןים הנקבע בסעיף 12 לפקודת הראות והן מכח דוקטרינת הפסילה הפסיכית.

לא השתכנעתי כי מדובר בפגיעה קיצונית וקשה בזכויות הנאשם אשר היה בה כדי לפגוע ברצונו החופשי. כאמור, מדובר בחקירה אשר נערכה בתקנת המשטרה מספר ימים לאחר התאונה ולא בזירת התאונה.

גם אם אנייך כי חקירת הנאשם לא נדחתה בשל בקשת הנאשם להיעוז עם עו"ד, לא הוכח על ידי ההגנה כי החקירה נערכה תחת לחץ או איום כלשהו.

ה הנאשם עצמו גם לא העיד בעניין זה ולא סתר עצמו את דבריו החוקרי.

יתירה מכך, לא התרשםתי מהעובדה כי הנאשם אינו שולט בשפה העברית על בוריה כי הוא אינו מבן כלל מה פרוש המילה "עורך דין" ותפקידו גם אם לא הבין את המילה "היעוץ".

ווער שוב בעניין זה כי הנאשם עצמו באמצעות סוכן הביטוח ביקש למןות לו עורך דין מהסניגוריה הציבורית.

פსילת ההודעה בשל הפרת הוראות חוק חקירת חשודים:

לאור מכלול הראיות המונחות בפניי כמו גם הוראות החוק, הגעתו לכל מסקנה כי הוראות **"חוק חקירת חשודים"** לא קיימו במלואו וכתוצאה מכך.

יחד עם זאת, אין די במסקנה כאמור לעיל והשאלה המרכזית העומדת לדין הינה האם אי קיום הוראות החוק מחייב בהכרח פסילת ההודעה שהרי אין סנקציה חוקית בכך של הוראות החוק, המורה על פסילתה שעה שהוראות החוק לא קיימים.

הсанקציה החוקית הקבועה בלשון החוק סעיף 5(3) לחוק נוגעת להליך משמעתי כנגד גובה ההודעה ולפיה השר לביטחון פנים ביחס למטרים המפורטים בחוק יכול לקבוע כי הפרת הכללים הינה עבירה ממשמעת כהגדרתה **בחוק המשטרה, התשס"ו- 2005** ותו לא.

משכך יש לבחון האם במצב דברים זה בו **"הוראות חוק חקירת חשודים" שותקות"** ניתנת להוראות על פסילת ההודעה מכוח המבחנים הקבועים **בסעיף 12 לפיקודת הראיות**, כמו גם כל הפסילה הפסיכית וככלி הצדק הטבעי.

במצב דברים בו החקירה לא תועדה ואין בידי בית המשפט את מלא הכלים כדי לבחון האם אכן היה בידי הנאשם לאשר את תוכן ההודעה, בין אם קרא אותה בעצמו או בין אם הוקראה לו, סבורי כי לא ניתן לקבוע בוודאות הנדרשת כי אילו הם אכן דבריו של הנאשם.

בעניין זה ניתן לומר וזאת בזיהירות הנדרשת כי ניתן להניח כי בידי החקיר היה מידע מוקדם כלשהו על נסיבות התאוננה עבור לחיקת הנאשם, שהרי החקיר גם נכח בזירת התאוננה ביום התאוננה וזאת מספר ימים לפני החקירה.

חוק חקירת חשודים קובע הוראות אשר תכליין להסדיר את התנאים והאופן בו תתנהל חקירת חשודים, זאת על מנת מחוד להבטיח כי זכויותו של החשוב תישמרנה ומайдן כי יהיה בידי בית המשפט הכלים האובייקטיבים להגעה לחקירה האמת ולבחוון קבילותן של ראיות אמיןנותן גם בחלוף הזמן ממועד ביצוע החקירה.

סעיף 3(1) לפיקודת הפרוצידורה הפלילית (עדות), קובעת כי :

"משמעותה כל הودעה צאת בכתב, תיקרא בפני האדם שנחקר, והלה יתבקש לחתום עליה, ואם לא ידע לקרוא וכתוב,

"תבקש לטבוע בה את סימנו"

חוק חקירת חשודים אשר הינו מאוחר לפקודה הנ"ל מגדיר מהי חקירה וקובע הוראות מפורשות ומוחדות לחקירת חשודים.

אין חולק כי מדובר בחקירה ובחשוד וכי הוראות החוקחולות הן על גביית ההודעה נ/2 ות/1.
אין גם חולק כי חקירה מתנהלה בתחנת המשטרה.

חוק חקירת חשודים מסדיר בין היתר את הכללים בדבר שפט החקירה תיעוד החקירה ואופן ניהול בהתאם בתחנת המשטרה או מחוץ לה.

סעיף 2 לחוק קובע:

"חקירת חשוד מתנהל בשפטו או בשפה שהחשוד מבין ודובר אותה לרבות שפט סימנים".

סעיף 8 (3) לחוק החוסה תחת פרק "ב" לחוק וקבע לעניין חקירת חשוד בתחנה קובע:
"היה לשוטר יסוד להניח שהחשוד אינו יודע קרוא וכותב או שהוא אדם עם מוגבלות, המקשה עליו לאשר את נוכנות תיעוד החקירה בכתב, תיעוד החקירה בתיעוד חזותי או בתיעוד קולי"

מכאן אתה למד כי החוק נמצא לקבע הוראת החוק מפורשת המטילה על השוטר אחריות מוגברת לוודא כי אכן החשוד יוכל לאשר את נוכנות תיעוד החקירה וברור כי כאשר קיים ספק הרי שיש להפעילו לטובת החשוד ולא להיפר.

סבירני כי בנסיבות תיק זה היה מקום לתעד את חקירת החשוד בתיעוד חזותי או קולי ולכל הפחות לדאוג ליזום מתורגמן ואולם אף אחת מפעולות אלה המתחייבות בנסיבות תיק זה לא נעשתה.

החוקר אכן ניסה לבדוק את רמת השליטה של הנאשם בשפה העברית, אך מדובר בבדיקה חלקית וטחנית ביותר ולא ניתן לומר כי החוקר יצא ידי חובתו.

הנואם נשאל אם הוא מבין את השפה העברית ואך ורק אם הוא קורא עברית.

מבחן הבנת השפה בה נחקר:

הנאשם כן אישר כי הוא מבין עברית.

החקירה התנהלה ותועדה בעברית, ובכך התקיים על פניו התנאי הקבוע בסעיף 2 לחוק, אך בכך לא די.
יש לבחון האם יש לנאשם את אותה מסוגלות לאשר את תוכן ההודעה שנגבתה ממנו.

מבחן הקריאה וה כתיבה:

הנאשם כלל לא נשאל אם הוא כותב עברית ובאשר לקריאה השיב כי הוא קורא קצת.
מפנה לן/2 החל מעמ' 1 ש' 1 ועד עמ' 2 ש' 2.

העובדה כי החוקר מצא לנכון לשאול את הנאשם מלמדת אף היא כי החוקר לא היה בטוח בשליטת הנאשם בשפה העברית.

חוקר עצמו מסר בעדותו בבית המשפט כי אכן עלה בו אותו ספק.
מפנה לעמ' 12 לפרוטוקול כאמור לעיל.

עוד טרם ההחלטה אם לקיים "משפט זוטא" אם לאו ולאחר שהקרהתי לנאשם חלק מההודעה **נ/2** התרשםתי באופן ישיר כי לנאשם קושי בקריאה.

באשר לתשritis (סקיצה) **ת/1** הנאשם כלל לא נسئل אם הוא כותב עברית ואף לא השיב על כך.
החוקר אישר בחקירהו כי חלק מהדברים אף נרשמו על ידו.

לסיכום, הרושם המתתקבל הינו כי אצל הנאשם התקיימה אותה מוגבלות בהבנת השפה לצורך אישור ההודעה המחייבת תיעוד חזותי או קולי של החקירה, גם אם זו אכן הוקראה לו מילה במילה, מה שלא הוכח בפני מעבר לכל ספק.

המשמעות מצדה טעונה כי גם אם החקירה לא תועדה אין בכך כדי להורות על פסילתה תוך שהיא مستמכת על האמור בהחלטתו של כב' השופט **פרי בת"ד 404-09-14** בעניין מ"י נ' אדומה אטיאס.

ההגנה מנגד לא הציגה כל פסיקה בה נפסלה הودעה בנסיבות דומות.

הקרהתי בעיון רב את ההחלטה **בפרשת אטיאס** הנ"ל, אלא שיש לעורר אבחנה בין ובין התקיק שבפני.

בפרשת אטיאס הנ"ל נערך תיעוד חזותי (סרטון) של ניסוי שדה ראייה וגרסתה המרכזית הנאשמת יכולה הייתה להיבחן באמצעות אובייקטיבים גם אם חלק מהריאות לא תועדו (שיעור בין קצין היחידה לנשאתם במועד הראשון ואי תיעוד חזותי של האזהרה והעמדת הנאשمة על זכויותיה).

יתירה מכך ואף ביתר שאת, אין מדובר בחוסר תיעוד הנוגע לשפט החקירה ואין מדובר למי שאינה דוברת את השפה ואינה יכולה לאשר נכונות ההודעה שנגבתה ממנה.

במקרה שלפנינו ועל פי החומר שהונח בפניי אין כל תיעוד חזותי או קולי ביחס להודעה או אמרה כלשהי שנמסרה על ידי הנאשם.

סבירני כי אף שהוראות חוק חקירת חשודים "שותקות" בעניין פסילת ההודעה או משקלה אין בית המשפט פטור מהכללים המחייבים בוחינת קבילהה של הודעה על פי המבחנים החיצוניים לחוק והמחייבים, הן אלה בסעיף 12 לפקודת הראיות והן מכוח דוקטרינה הפטיקית, זאת גם לצד הכללים בדבר ניהול הליך צודק והגון, מקום בו הופרו הוראות החוק.

התרשמתי כי על אף קשיי הקריאה, הנאשם הינו בעל מסגולות כלשהי לכתוב ולקראן ولو בסיסית, אם כי לא ברמה הנדרשת להבנת ההליך הפלילי שהתנהל עניינו.

לצד זה לא התרשמתי כי מדובר בפגיעה קיצונית ומשמעותית ברצוינו של הנאשם אשר ניתן לקבוע כבר בשלב זה כי התקיימה בה אותה רמת פסול המצדיקה פסילתה כבר בשלב זה של ההליך.

זכות הנאשם להליך הוגן אף היא נפגעה ויש בפגיעה זו כבר בשלב זה כדי לפגוע במשקלה של ההודעה. החלטה סופית בעניין קבילהה של הראייה תינתן כאמור גם ביחס לטענה זו בהכרעת הדין.

סוף דבר, ולסיקום הנני קובעת בשלב זה כי זכויותו של הנאשם, הן הזכות להיוועץ בעורך דין והן הזכות על פי חוק חקירת חשודים נפגעו, אלא שאין בידי בשלב זה די כדי להורות על פסילה של ההודעה.

ההחלטה סופית בעניין קבילהה ומשקלה אם בכלל של ההודעה (**נ/2 ו-ת/1**) תינתן בהכרעת הדין ולאחר שימוש מכלול הראיות בתיק

ניתנה היום, ט"ו חשוון תשפ"א, 02 נובמבר 2020, במעמד

הנוכחים.